

risikere at gaa i flere Aar, inden de kan skaffe sig Prøvesagerne for Landsretten, hvis de ikke er saa heldige at blive ansat i et af de store Sagførerfirmaer. Lignende Betragtninger gælder for Højesteretsprøven. En Højesteretssagfører procederer gennemsnitlig højest 10 borgerlige Sager om Aaret for Højesteret.

Ogsaa af de fornævnte Grunde er en Ændring af den nugældende Sagførerordning paakrævet.

Det mest rationelle er derfor dels at afskaffe Titlerne for de forskellige Kategorier af Sagførere og kun benytte ensartet Betegnelse for alle Sagførerne, dels at give enhver Sagfører, der har opnaaet Bestalling, Ret til at procedere for enhver Ret, ogsaa de overordnede Retter, uden at den paagældende i Forvejen er pligtig at aflægge Prøve for de overordnede Domstole. Skærpes Eksamenskravene, og gives der inden Bestallingens Meddelelse en fyldig, praktisk Uddannelse, turde der heller ikke være nogen Betænkelighed herved. Ad denne Vej vil man opnaa, at enhver, der har faaet Sagførerbestalling, faar samme Chance i Kampen for Tilværelsen. Befolkningen vil af sig selv ret hurtigt udvælge, hvem der egner sig bedst til Procedure (ogsaa for Appelretterne), hvem til anden juridisk Virksomhed. En lignende Udvalgelse foretager Befolkningen jo f. Eks. overfor Lægestanden.

Muligvis bør man tillige for Møde ved Appelretten kræve, at paagældende i et vist Antal Aar har drevet Virksomhed som Sagfører. Om man yderligere som Betingelse for Erhvervelsen af Sagførerbestalling vil kræve, at han efter Prøvetidens Udløb, men forinden Bestallingens Erhvervelse har bestaaet en Sagførerprøve, og i bekræftende Fald, for hvem Prøven skal aflægges, kan være et aabent Spørgsmaal, der er løst forskelligt i de forskellige europæiske Lande. I en Række af Lande er Spørgsmaalet løst saaledes, at Prøven aflægges for et særligt Nævn, hvori ogsaa Advokaterne har Sæde. Dette synes ogsaa ret naturligt, eftersom Sagførerne bedst er i Stand til at bedømme, om den vordende Sagfører antages at ville kunne opfylde de Vilkaar, der i Medfør af Retsplejelovens § 143 stilles til den erhvervsmæssige Side af hans Sagførervirksomhed, der normalt i Omfang og Betydning vil komme til at overstige den procedurermæssige, ogsaa fordi hans Indsigt i økonomiske Forhold er saa afgørende for hans Virksomhed, at man her i Danmark faktisk bygger hans Sagførerpligter herpaa.

Den af Sagførerraadet foreslaaede Løsning er (se nærmere: Die Rechtsanwaltschaft af Justitsraad Dr. Jul. Magnus, Berlin, Udgave 1929) i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Sagen er løst i andre europæiske Lande, hvor Sagførere har Eneret til at møde for Retten, naar Parten og hans nærmeste ikke selv ønsker at møde. En saadan Løsning ses da heller ikke at have medført, at Højesteretsdommene i de paagældende Lande nyder mindre Anseelse end Højesteretsdommene her i Danmark. Kun i Norge, der indtil 1824 som Helhed har haft samme Lovgivning og Retsudvikling som Danmark, er Sagførerordningen løst som hidtil i Danmark. I nogle Lande som England, Frankrig, Portugal og Spanien sonderer man mellem de Sagførere, der kun procederer (barrister — avocat), og de, der forbereder Sagen og iøvrigt har almindelige juridiske Forretninger (solicitor — avoué). I disse Lande kan enhver, der har opnaaet Advokatbestalling, uden Afleggelse af yderligere Prøve procedere for enhver Ret, altsaa enhver Underret og alle Appelretter.

I andre Lande som Østrig, Czeko-Slovakiet, Jugoslavien, Polen Ungarn, Holland, Italien, Grækenland, Rumænien, Bulgarien og Tyrkiet kendes Sondringen mellem barrister og solicitor (avocat — avoué) ikke. Men ogsaa her kan enhver, der har erholdt Sagførerbestalling (i Reglen efter forud aflagt Prøve), procedere for enhver Ret og for alle Instanser.

I Tyskland gælder som Hovedregel, at man kun kan procedere enten for den Landgericht (nærmest svarende til vor Landsret) eller Oberlandesgericht (nærmest svarende til vor Højesteret), hvortil man har meldt sig, men nogen Prøve skal ikke i Forvejen aflægges, og enhver, der har meldt sig til en Landgericht, kan naarsomhelst i Stedet herfor melde sig til en anden Landgericht eller en Oberlandesgericht, ligesom en Sagfører ved en Oberlandesgericht naarsomhelst i Stedet herfor kan melde sig til en Landgericht. End ikke for Reichsgericht, der er Appellinstans for Oberlandesgericht, men hvor der ikke procederes om »Tatfrage«, men kun om »Rechtsfrage«, aflægges en Prøve. Derimod gælder her numerus clausus, men til Gengæld kan en Sagfører ved Reichsgericht ikke møde for en Landgericht eller en Oberlandesgericht.

Af Dr. jur. Magnus' foran citerede Bog Die Rechtsanwaltschaft fremgaar det, at i alle de Lande, hvor der efter Verdenskrigens Afslutning er indført nye Bestemmelser